

A darabról

A *Szentivánéji álom* című ötfelvonásos vígjátékot William Shakespeare, az angol drámaírás legnagyobb alakja írta 1595-ben; magyarra Arany János fordította. A történet a nyári napforduló idején játszódik Athénban és egy közeli erdőben. Az év legrövidebb éjszakáján a népi hiedelmek szerint kívánságaink teljesülhetnek, és ilyenkor bármi megtörténhet. Nem meglepő tehát, hogy tündérek, a királyi pár, fiatal szerelmesek és athéni kézművesek keverednek össze a nyári éjjel játékos bonyodalmaiban. A tündérvilág varázslata, régi korok mesterembereinek vicces színdarabja és az athéni ifjak szerelme jelenik meg az operában. A vígjátékból Benjamin Britten báró és Peter Pears írt operát, amit 1960-ban mutattak be, Magyarországon pedig 1972-ben játszották először az Operaházban. Azóta sok feldolgozása született, mai napig nagy sikerrel játsszák.

Első felvonás,

melyben a tündérek királya és királynője
összevesznek, négy athéni fiatal keresi a szerelmet
az erdő varázslatos részén,
mesteremberek játszanak színházasdít,
és egy minden lében kanál tündérinas
mindent szépen összekever...

Tündérek és szerelmesek

Athénban rettentő meleg volt, talán az év legforróbb napja. A hőségben remegtek a fények mindenhol. A vékony kis árnyékokban mindenhol emberek hűsöltek, a nap végéig szépen körbeülve házuk minden oldalát. Azért voltak leleményesebbek is, akik a közeli erdőben találtak maguknak menedéket. Szerettek volna elbújni a hőség és a kíváncsi tekintetek elől, de a fiatalok már régen elfelejtették, hogy mit is rejt ez a szomszédos rengeteg. Már az idők kezdete óta két részből állt. Az egyik részébe, egészen közel a városhoz, az athéni polgárok jártak: kirándultak, pihentek vagy éppen falatoztak valamit. A másik része a varázslatokhoz volt közel. Itt a szivárványszínű tisztásokon tündérek és manók éltek, távol a tisztas polgároktól, vagy a kevésbé tisztésektől, ahogyan azt sok tündér gondolta róluk. Az emberek csak a mesékből sejtették, hogy varázslatos lények népesítik be az erdőt, látni nem látták őket. A tündérek szerették láthatatlanná tenni magukat az emberek előtt, mert így a közelükbe osonhattak és kifigyelhették őket. Főleg Titánia, a tündérek királynője és Oberon, a tündérek királya voltak nagyon kíváncsiak, sokszor borították be magukat a láthatatlanság bűbájával, így aztán semmi nem maradhatott előttük titokban.